

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. L. Č.**, zastoupený JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem, sídlem Telečská 1720/7, Jihlava, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, **za účasti:** K. B., týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2018, č. j. MHMP 182504/2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4 A 12/2018-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Úřad městské části Praha-Petrovice (dále též „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017, č. j. 1708/2017 MCPPET, zastavil řízení o přestupku proti občanskému soužití, zahájené na základě návrhu žalobce ze dne 30. 6. 2017. Důvodem zastavení bylo nedostavení žalobce k ústnímu jednání bez náležité omluvy a bez důležitého důvodu, přestože byl řádně a včas k jednání předvolán [§ 76 odst. 1 písm. j) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích]. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný

rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítal, že řízení o přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, nebylo možno zastavit dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť se nejednalo o přestupek návrhový, a žalobce tedy nemohl být navrhovatelem. Žalobce rovněž tvrdil, že prvostupňový správní orgán vedl řízení dle nesprávné procesní normy (zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), a teprve po upozornění pokračoval v řízení podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, aniž původní řízení zastavil, anebo poučil účastníky o pokračování řízení dle jiné procesní normy. Žalobce dále uvedl, že k ústnímu jednání před prvostupňovým orgánem nebyl řádně a včas předvolán, neboť mu předvolání nebylo doručeno do jeho datové schránky.

[3] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Podrobně se zabýval otázkou, jaká právní úprava měla být na daný případ aplikována, a uzavřel, že z hlediska hmotného práva bylo třeba aplikovat pozdější (pro obviněného příznivější) právní úpravu, tedy zákon č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, zatímco z procesního hlediska byl rozhodnou právní úpravou zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za jehož účinnosti bylo řízení zahájeno na základě žalobcova návrhu. Žalobce měl proto postavení navrhovatele v návrhovém řízení o přestupku, přestože pozdější právní úprava již návrhové přestupkové řízení nezná. Postup správních orgánů tak městský soud shledal v souladu s právní úpravou. Přestože prvostupňový správní orgán zpočátku chybně považoval za rozhodnou procesní úpravu zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle městského soudu bylo toto pochybení v průběhu řízení napraveno a žalobce byl správně poučen o tom, že má v řízení postavení navrhovatele ve smyslu § 72 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Městský soud proto odmítl žalobcovy námitky, že prvostupňový správní orgán měl řízení zastavit z důvodu užití chybné právní úpravy a že účastníky nepoučil o pokračování řízení dle jiné procesní normy.

[4] Nedoručení předvolání k ústnímu jednání ve správním řízení do žalobcovy datové schránky městský soud sice považoval za vadu řízení, která však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (na zastavení přestupkového řízení z důvodu nedostavení navrhovatele k ústnímu jednání). Městský soud tento závěr odůvodnil skutečností, že žalobce se s předvoláním k jednání prokazatelně seznámil nejpozději dne 2. 11. 2017 během nahlížení do správního spisu.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž poukázal na procesní vadu, k níž došlo v řízení před městským soudem a která dle jeho názoru měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Stěžovatel namítal, že ze strany soudu nebyla zachována lhůta pro předvolání k ústnímu jednání v délce 10 dnů před konáním jednání, jak zákon předpokládá v § 49 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel proto očekával, že věci bude nařízeno nové jednání, při němž bude moci rozvinout právní

pokračování

argumentaci k jednotlivým žalobním bodům a uvést další rozhodné skutečnosti. Městský soud však v rozporu se zákonem projednal věc v jeho nepřítomnosti.

[6] Stěžovatel nesouhlasil ani s posouzením městského soudu stran učiněné změny procesní úpravy, dle které v řízení postupoval prvostupňový správní orgán. Stěžovatel se domníval, že prvostupňový správní orgán měl zastavit řízení vedené z moci úřední (zahájené dne 7. 7. 2017) pro překážku litispendence, neboť v téže věci již bylo zahájeno řízení na návrh stěžovatele dne 30. 6. 2017. K tomu stěžovatel odkázal na správní spis vedený pod sp. zn. RP 307/2017. Stěžovatel uvedl, že prvostupňový správní orgán nebyl oprávněn pokračovat v řízení na základě „přepnutí“ do režimu odlišné procesní normy, a řízení vedené z moci úřední zastavit pro nedostavení se k ústnímu jednání, s čímž se pojí uložená povinnost uhradit náklady řízení. Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že prvostupňový správní orgán nevyrozuměl o změně procesního postavení osobu obviněnou. Ústní jednání se tak nemělo vůbec konat, neboť v řízení absentovala osoba v procesním postavení obviněného.

[7] Stěžovatel nesouhlasil ani s posouzením městského soudu v otázce poskytnutí dostatečné lhůty pro zajištění právní pomoci a poskytnutí dostatku času k zajištění stěžovatelovy účasti na ústním jednání před prvostupňovým orgánem dne 6. 11. 2017. Pokud se stěžovatel dle městského soudu seznámil s předvoláním dne 2. 11. 2017, nebyla dodržena pětidenní lhůta dle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a stěžovatel tak ve skutečnosti měl k přípravě na jednání pouze jeden celý pracovní den, což je dle jeho názoru doba nepřiměřeně krátká.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku, a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[9] Osoba zúčastněná na řízení práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil námitku procesní vady, k níž došlo v řízení před městským soudem a která měla dle jeho názoru za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť nebyla zachována lhůta pro předvolání k jednání v délce 10 dnů před konáním jednání, jak upravuje § 49 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že *k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli čas k přípravě přiměřený povaze věci, alespoň však 10 dnů; kratší čas k přípravě lze stanovit v řízeních, v nichž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny.* Podle odst. 3 téhož ustanovení zákona *neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.*

[12] V souzeném případě Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého soudního spisu ověřil, že v řízení před městským soudem skutečně nebyla dodržena zákonem stanovená doba, jež se poskytuje účastníkům řízení pro přípravu k projednání věci samé při nařízeném jednání. Městský soud nařídil ústní jednání ve věci na den 27. 11. 2020, k němuž stěžovatele předvolal písemností doručenou mu systémem datových schránek dne 19. 11. 2020. K doručení písemnosti stěžovateli do datové schránky došlo dne 11. 11. 2020.

Ačkoliv tedy městský soud v souzené věci doručoval předvolání k jednání stěžovateli s dostatečným předstihem, doba dle § 49 odst. 1 s. ř. s. nebyla zachována, neboť stěžovatel měl na přípravu k jednání 7 dnů (namísto 10 dnů). Ze zvukového záznamu pořízeného z jednání u městského soudu pak vyplynulo, že městský soud v úvodu jednání bez dalšího konstatoval, že stěžovatel se k jednání nedostavil, a následně vyhlásil usnesení, že bude jednáno v jeho nepřítomnosti. Učinil tak, aniž ověřoval a hodnotil, zda byl stěžovatel k jednání řádně předvolán ve smyslu § 49 odst. 1 a 3 s. ř. s.

[13] V dřívějších rozsudcích ze dne 31. 5. 2004, č. j. 7 Ads 41/2003-50, č. 323/2004 Sb. NSS, a ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 As 199/2016-39, Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že nedodrží-li krajský soud zákonem stanovenou nejkratší dobu pro přípravu k projednání věci samé na jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s.) a zároveň účastníci výslovně neuvedli, že je poskytnutá lhůta dostačující, musí soud odročit jednání podle § 50 s. ř. s. za účelem poskytnutí dostatečné doby k přípravě. V opačném případě zatíží své rozhodnutí vadou s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14] Při předběžném posouzení této věci dospěl šestý senát k názoru odlišnému od shora uvedených rozsudků. Dle názoru šestého senátu striktní a paušální pojmání následků nedodržení desetidenní doby pro přípravu na jednání, které dovodila dřívější judikatura, nemá opodstatnění. Věc proto v souladu s § 17 odst. 1 větou první s. ř. s. postoupil k rozhodnutí rozšířenému senátu.

[15] Rozšířený senát v usnesení ze dne 4. 10. 2023, č. j. 6 As 24/2021-30, vyslovil závěr, že smyslem a účelem doby pro přípravu k projednání věci samé na jednání je umožnit účastníkům řízení účinnou ochranu veřejných subjektivních práv v řízení před soudem. Účastníkům je tak poskytován časový prostor, v němž může shromáždit argumenty a podklady svědčící v jeho prospěch, připravit se na pravděpodobné argumenty a podklady jiných aktérů řízení a celkově připravit svou procesní strategii pro jednání před soudem. To však dle rozšířeného senátu neznamena, že porušením tohoto pravidla dochází vždy a bez dalšího ke znemožnění účinné ochrany práv toho, vůči němuž k porušení došlo. To závisí na konkrétních okolnostech věci, které je třeba zkoumat a následně posoudit, zda dotyčná vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. „Tyto konkrétní okolnosti nelze předem abstraktně definovat, avšak přesto lze označit určité typické rysy, podle nichž lze o možnosti následku v podobě nezákonného rozhodnutí o věci samé uvažovat. Jedním z nich je míra nedodržení doby na přípravu – v čím větší míře dodržena nebyla (tj. v čím kratším předstihu před jednáním byl o něm účastník informován), tím pravděpodobnější je, že tato vada následek v podobě nezákonnosti rozhodnutí o věci samé mít mohla. Za běžných okolností totiž lze předpokládat, že kratší doba na přípravu účastníka vystaví stresu a časovému tlaku, který může kvalitu jeho přípravy negativně ovlivnit, a tedy jeho procesní pozici ztížit. Dalším rysem, který je třeba vzít v úvahu, je povaha věci samé, zejména míra její skutkové a právní složitosti a z toho vyplývající pravděpodobná náročnost (časová, intelektuální aj.) přípravy, kterou by účastník či jeho zástupce za běžných okolností věci věnoval. Vliv mohou mít i nejrůznější individuální okolnosti, například to, že o konání jednání se účastník věrohodně fakticky dozvěděl dříve, než o tom byl formálně vyrozuměn, či jeho argumentace při jednání soudu. Při hodnocení možnosti následku v podobě nezákonnosti rozhodnutí o věci samé je nutno v pochybnostech mít za to, že taková možnost byla dána, neboť to nesmí být jednotlivec, který by nesl případné negativní následky procesního pochybení orgánu

pokračování

veřejné moci. Na druhé straně, pokud byl možný negativní dopad takového pochybení na jednotlivce prakticky vyloučen, není důvodu jen kvůli tomuto pochybení rozhodnutí soudu rušit“ (bod 21 usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 24/2021-30).

[16] Rozšířený senát následně přistoupil k aplikaci shora vyslovených závěrů na nyní projednávaný případ. Uvedl, že byl-li stěžovatel toho názoru, že doba 7 dnů, kterou měl k dispozici k přípravě, byla nedostatečná, měl k dispozici časový prostor o tom soud s předstihem informovat a požádat o odročení jednání. Stejně tak by mohl postupovat v případě, pokud by mu např. doručením předvolání (ať již s dostatečným předstihem či nikoli) vznikla v jeho časovém plánu kolize s nařízeným jednáním. I pokud však stěžovatel nepožádal soud o odročení jednání předem, stále se mohl dostavit na nařízené jednání a na něm prohlásit, že mu nebyl poskytnut dostatečný čas k přípravě, a požádat o odročení jednání. Stěžovatel nicméně nic takového neučinil. Ze záznamu z jednání před městským soudem plyne, že se k jednání vůbec nedostavil. Rozšířený senát uzavřel, že „*vcelku dlouhá doba na přípravu jednání, kterou měl stěžovatel k dispozici (7 dnů namísto 10 dnů dle zákona), ve spojení s jeho procesní pasivitou ve vztahu k této vadě tedy v daném konkrétním případě nenasvědčuje tomu, že by, pokud by doba na přípravu jednání byla dodržena bezezbytku, v řízení před soudem jednal způsobem, který by mohl vést k jinému výsledku rozhodnutí o věci samé. Rovněž v řízení o kasační stížnosti bylo stěžovateli doručeno usnesení o předložení jeho věci rozšířenému senátu a poučení, že se k právní otázce předkládané rozšířenému senátu může vyjádřit. Ani poté nicméně nepředstřel důvody, které by nasvědčovaly, že pokud by v jeho případě doba na přípravu jednání byla dodržena bezezbytku, mohlo to vést k jinému výsledku řízení o žalobě. Rozšířený senát ani sám neshledává, že by se jednalo o věc výjimečně skutkově či právně složitou“ (body 26 a 27 tamtéž).*

[17] Dle rozšířeného senátu tedy za těchto okolností v projednávané věci nevyšel najevo vliv nezajištění minimální doby 10 dnů pro přípravu na jednání před soudem na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvedenými závěry rozšířeného senátu je šestý senát vázán.

[18] Ke kasační námitce týkající se změny procesní normy, dle které prvostupňový správní orgán postupoval v průběhu správního řízení, je nutno na úvod upozornit, že ve věci probíhalo pouze jedno správní řízení o přestupku (vedené pod sp. zn. 1708/2017/MCPPET, kterou prvostupňový orgán nesprávně označuje na písemnostech jako číslo jednací - „č. j.“). Toto správní řízení bylo zahájeno na základě stěžovatelova návrhu ještě dle předchozí právní úpravy (zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích), jak náležitě a přesvědčivě odůvodnil městský soud. Stěžovatel tedy měl v řízení postavení navrhovatele ve smyslu § 72 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a byl proto povinen dostavit se na ústní jednání (neměl-li k neúčasti důležitý důvod). Procesní důsledky spojené s nedostavením se (bez omluvy nebo bez vážného důvodu) právní úprava stanovila v podobě zastavení návrhového řízení o přestupku dle § 76 odst. 1 písm. j) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, na jehož základě bylo také přestupkové řízení v nyní souzené věci zastaveno.

[19] Na uvedeném nic nemění skutečnost, že prvostupňový správní orgán zpočátku omylem nepovažoval stěžovatele za navrhovatele, a měl za to, že správní řízení je třeba zahájit oznámením obviněné osobě (č. l. 5 správního spisu) a vyrozumět stěžovatele o zahájení řízení jako osobu přestupkem přímo postiženou ve smyslu současné právní úpravy obsažené v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich

(č. l. 7 správního spisu). Jak v této souvislosti správně uvedl městský soud, prvostupňový správní orgán po nesouhlasu stěžovatele (č. l. 23 správního spisu) uvedené pochybení napravil a stěžovatele posléze řádně poučil o jeho skutečném procesním postavení navrhovatele (č. l. 27 správního spisu). Stejně tak osoba obviněná byla seznámena s tím, že v řízení bude nadále procesně postupováno podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (č. l. 29 správního spisu). Oznámení o zahájení přestupkového řízení tak bylo třeba posuzovat nikoli jako akt, kterým bylo zahájeno další (v pořadí druhé) přestupkové řízení, jak se mylně domnívá stěžovatel, nýbrž jako vyrozumění o řízení již dříve zahájeném stěžovatelovým návrhem. Ostatně, v souladu s § 73 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, platilo, že *je občan obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon*. Oznámení ze dne 24. 7. 2017 (č. l. 5 správního spisu), které obsahovalo také předvolání osoby obviněné k ústnímu jednání, bylo právě tímto prvním procesním úkonem, na jehož základě se osoba (označená navrhovatelem) stala osobou obviněnou z přestupku.

[20] Nejvyšší správní soud proto považuje úvahy stěžovatele obsažené v kasační stížnosti o existenci dvou přestupkových řízení za účelové konstrukce, které nemají odraz ve spisové dokumentaci, ani ve zjištěném skutkovém stavu. Je nutno poznamenat, že z ničeho neplyne, že by ve věci bylo souběžně vedeno řízení pod sp. zn. RP 307/2017, jehož se stěžovatel dovolává; žádný z odkazovaných dokumentů tuto spisovou značku neobsahuje. Naopak je zřejmé, že shora popsané pochybení prvostupňového orgánu bylo ihned na počátku správního řízení napraveno, stěžovatel si byl vědom svého procesního postavení, kterého se navíc ve správním řízení sám dovolával, a proto toto pochybení správního orgánu nemohlo mít vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí.

[21] Lichá je rovněž stěžovatelova argumentace opírající se o nedostatečnost časového prostoru k přípravě na jednání před správním orgánem prvního stupně. Je zřejmé, že stěžovatel v této souvislosti uplatňuje obdobnou „strategii“ jako v případě nedostavení se k ústnímu jednání u soudu: *„Když se dle městského soudu stěžovatel s předvoláním k ústnímu jednání na den 6. 11. 2017 prokazatelně seznámil dne 2. 11. 2017, taktéž nebylo jeho povinností se k ústnímu jednání dostavit, neboť dle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán uvědomí o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem.“* Městský soud v napadeném rozsudku argumentoval v souvislosti se seznámením stěžovatele s obsahem předvolání nahlížením do správního spisu, k němuž se stěžovatel dostavil dne 2. 11. 2017. Z obsahu správního spisu je však patrné, že stěžovatel do správního spisu nahlížel již dříve, konkrétně dne 10. 10. 2017, přičemž již tohoto dne bylo předvolání k jednání součástí spisového materiálu a odesláno stěžovateli poštou. Přesto se stěžovatel z jednání nařízeného na den 6. 11. 2017 řádně a včas neomluvil a k jednání se nedostavil.

[22] Správný je v této souvislosti závěr městského soudu, že prvostupňový správní orgán sice pochybil tím, že před odesláním předvolání k ústnímu jednání důkladně neproověřil, zda stěžovatel není držitelem datové schránky. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-66) nicméně vyplývá, že *„pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna. Neplatnosti doručení se tudíž nemůže domáhat ten, kdo byl s písemností seznámen (viz argumentaci v cit. rozsudku č. j. 1 As 90/2010-95, srov. též rozsudek ze dne 29. 6. 2011,*

pokračování

č. j. 8 As 31/2011-88, bod 16)“. Ke zkrácení na právech stěžovatele tedy v daném případě nedošlo.

[23] Městský soud také správně upozornil na obsah spisového materiálu, ze kterého vyplývá, že již dne 28. 7. 2017 bylo stěžovateli doručeno vyrozumění o ústním jednání konaném dne 14. 8. 2017, k jednání se však nedostavil (vyrozumění ze dne 24. 7. 2017 s doručenkou a protokol o ústním jednání ze dne 14. 8. 2017). Dne 18. 8. 2017 bylo stěžovateli doručeno vyrozumění o ústním jednání konaném dne 11. 9. 2017 (vyrozumění ze dne 15. 8. 2017 s doručenkou), následně stěžovatel zaslal prvostupňovému správnímu orgánu stanovisko ze dne 8. 9. 2017, dle kterého by řízení mělo být vedeno podle zákona o přestupcích, současně se z ústního jednání konaného dne 11. 9. 2017 omluvil bez odůvodnění, proč se ke správnímu orgánu nemůže dostavit. K jednání konanému dne 11. 9. 2017 se nedostavil (protokol o ústním jednání ze dne 11. 9. 2017). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že opakované nedostavování se stěžovatele k nařízenému jednání správního orgánu (stejně jako opakované zpřístupňování a znepřístupňování datové schránky) vykazuje znaky účelovosti jeho jednání a obstrukční taktiky.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání nákladů řízení, proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu